GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

RECORD A JOSEP MARIA MELCIÓ, MOSSÈN MEL: A REVEURE MEL!

La Garrotxa | 07/02/2013 | 19:40

La matinada del passat diumenge 3 de febrer ens va deixar, als 77 anys d'edat, en Josep Maria Melció, més conegut per Mossèn Mel. Pels amics, per nosaltres, simplement, era en Mel.

La matinada del passat diumenge 3 de febrer ens va deixar, als 77 anys d'edat, en Josep Maria Melció, més conegut per Mossèn Mel. Pels amics, per nosaltres, simplement, era en Mel.

Va deixar anar el seu últim alè aquella matinada que bufava una forta tramuntana, vent de nord sanitós i saludable. Un vent que, sens dubte, l'acompanyà cap al seu nou i etern destí. Aquell destí que durant la seva llarga trajectòria de vida sacerdotal, i immers en la seva profunda i inestroncable fe, tantes i tantes vegades havia fet al.lusió i tenia la certesa de poder-s'hi instal.lar i retrobar.

Les darreres setmanes, en la seva estada a l'hospital d'Olot, ens ha donat l'oportunitat a tots aquells que l'hem conegut d'estar amb ell, al seu costat, fins els darrers instants. I, al seu costat, la gent més propera d'Olot i voltants que l'han cuidat i mimat durant aquests darrers dies. Amb la seva partença, ens ha deixat orfes i buits. Se n'ha anat després d'un mes i mig de fer-se fort i intentar superar fins al darrer moment la greu afectació cardíaca que patia arran d'un infart que el va sorprendre una nit de mitjan desembre passat a casa seva, a la rectoria de Riudaura.

Nascut l'1 de juliol de 1935 a Banyoles, ha dedicat gran part de la seva vida a petites i diverses parròquies i santuaris de les nostres contrades: Arbúcies, Hostalric, Sant Cristòfol de les Fonts d'Olot, Riudaura, la Pinya, Sant Andreu del Coll i santuari de la Font de la Salut de Sant Feliu de Pallerols.

A Riudaura i a la Garrotxa, sobretot, però també a tot arreu on havia passat i a tothom a qui havia tractat i conegut, ha deixat i deixa una empremta i un record inesborrables i un buit impossible d'omplir. Ha estat i és així gràcies al seu caràcter i tarannà obert i jovial, proper i sincer, popular i generós.

Sí, així era en Mel. Amb una sòlida base cultural i acadèmica, persona culta i alliçonadora, però, alhora, planera i accessible a tothom. I, per això, estimat per tothom també : bon company, gran amic, immensa persona.

Aquest tret quedà sobradament reflexat i posat de manifest el passat dilluns dia 4 a la tarda. Aquell dia, a les 4 de la tarda i a l'església de Sant Esteve d'Olot, s'oficià el seu funeral. Un funeral concelebrat per 45 capellans de la diòcesi gironina, amb els seus amics Mn. Llúis Solà i Mn. Enric Vehí, amb el Mn. Miquel Ramió, successor d'en Mel a la parròquia de Riudaura, i amb el bisbe emèrit Mons. Carles Soler al capdavant. A la nau de l'església, una munió de gent vam omplir a vessar el temple per donar el darrer comiat terrenal al nostre amic, a en Mel, que era allà present enmig nostre. Més de 500 persones de diferents àmbits vinguts d'arreu de les nostres comarques, coneguts, amics i estimats d'en Mel: familiars, feligresos de les seves parròquies, metges, polítics, gent de l'art i la cultura, companys i amics de sortides i excursions, amics d'Olot, de la Garrotxa, de la Cerdanya, del Ripollès, d'Osona, de la Selva, de Girona, del Maresme, de Banyoles, de l'Empordà, de l'Alta Garrotxa,…

He esmentat la gent de l'Alta Garrotxa en últim lloc… No pas perquè aquesta gent, amb la seva humilitat i senzillesa, sigui irrellevant. Ben al contrari, certament. Aquesta gent, aquestes famílies, les que queden, i moltes que ja han marxat, han tingut una gran importància per a en Mel des de que va arribar a Olot, l'any 1970. I, amb igual intensitat, als cors i als sentiments d'aquesta gran gent garrotxina en Mel hi habita en un racó preferencial. Gent i famílies estimades a qui ell ha casat, enterrat i batejat.

A partir de la seva gran afició per la fotografia, en Mel va anar endinsant-se en els camins, racons i cimadals feréstecs, esquerps i meravellosos de la nostra estimada Alta Garrotxa. Va anar trepitjant i copsant el vertader caràcter d'aquest terrer amb la seva inseparable càmera fotogràfica. Per a completar el paisatge, i com a part essencial i inseparable del mateix, en Mel s'aturava i anava pels pobles, veïnats i masos a parlar amb la gent que donava i dóna vida a aquest meravellós racó de món. Aquesta gent que hi vivia, que hi havia nascut i que molts hi han mort. Li explicaven els fets, noms, curiositats i vivències que complementaven i enriquien encara més les magnífiques fotografies d'en Mel, que han il.lustrat destacats llibres i publicacions. I així es va anar creant una relació plena d'afecte i sentiment que ha perdurat fins el darrer instant i que perdurarà molt més enllà. Ell sempre els tenia presents i es preocupava i es desvivia per ells; ells sempre en parlaven plens d'afecte i agraïment i el recordaran per sempre.

Jo, personalment, només puc donar les gràcies d'haver tingut l'oportunitat d'haver conegut a en Mel i d'haver pogut compartir amb ell 10 anys de sortides, excursions i fotografies per l'Alta Garrotxa.

Inicialment eren sortides per fer determinades fotografies per a algunes guies de la zona tot buscant aquells indrets que ens indicaven companys del Centre Excursionista d'Olot, com en Kim Agustí i en Josep Genoher. Indrets i topants que nosaltres anàvem aprofundint i redescobrint sortida a sortida amb la nostra recerca i amb les converses amb els habitants i terrassans. Esporàdicament, en alguna que altra sortida, també ens acompanyava en Josep Maria Pararols, fotògraf d'Olot i un gran i estimat amic d'en Mel també, els meus pares, el Mn. Lluís Solà, l'amable i atenta família de Can Bundància, els amics de Beget, en Josep Vilar,….

Per mi, al començament, en Mel va ser el meu "mestre" de fotografia. Amb el temps, he vist que ha sigut el millor que mai hauria pogut somiar i tenir. Em va ensenyar com mirar, veure, llegir, entendre, valorar i estimar tots els llocs on anàvem, apreciant i tenint en compte cada petit detall amb rigor, minuciositat i excel.lència. Em va ensenyar les millors llums, hores del dia i èpoques de l'any per a fer cada fotografia, depenent de la il.luminació que es requerís en cadascuna d'elles. Em deia: "atura't Joan, observa, deixa que el paisatge et parli i entri dins teu". I així ho vaig aprendre, ho tinc ben interioritzat i ho faig a tot arreu on vaig, amb paciència, dedicació i devoció, com ho feia ell. Em va transmetre el millor moment per a fotografiar la fresca i tendra verdor de la primavera, per immortalitzar el variat i ric cromatisme de la tardor. Anar i tornar les vegades que fés falta a aquell lloc precís fins poder obtenir la imatge desitjada i volguda. No hi havia ni hi ha cap mandra ni recança, tan sols hi havia i hi ha sentiment i passió.

A poc a poc, però, a l'anar-nos coneixent, es convertiren en sortides molt més íntimes i profundes, on ens buidàvem l'un a l'altre, amb tota confiança i sinceritat. Sortides acostumades i sovintejades, enyorades i que trobàvem a faltar quan ens trucàvem i feia dies que no ens vèiem. Mica en mica, es pot dir que la fotografia va passar a ser l'excusa de les nostres sortides. A vegades sortíem i en tot un dematí no trèiem la càmera de la motxilla o del cotxe. Ens assèiem en un cap de roc de les Basses de Monars o sota l'ombra dels roures de Salarsa, a contemplar i omplir-nos del meravellós paisatge que ens envoltava. I així estàvem llargues estones conversant i deixondint-nos. Converses divertides i planeres unes vegades, espirituals i profundes unes altres, sinceres i de cor sempre. Ens vam arribar a conèixer a fons, a apreciar-nos i estimar-nos.

Juntament amb el paisatge, com he dit, hi havia i hi ha la gent. La gent autèntica de la Garrotxa, que en Mel em va ensenyar a conèixer i estimar també. La gent de Can Gustí de Riu, de Can

Bundància, del Cordonet, de ca l'Anton de Pera, de Coll de Bucs, del Salomó, de Surroca, de Beget, de Rocabruna, de Salarsa, de Tortellà, de Sales de Llierca, d'Oix, de Palomeres, de can Cufí d'Albanyà, en Sidru i la Maria de la Muga, en Pep de Monteia, en Joan de can Subirós, en Josep Vilar de can Roure i tota la resta que hem conegut i amb qui hem parlat, sense voler descuidar-me de ningú. Alguns d'ells han marxat ja durant aquests anys, d'altres segueixen entre nosaltres. Sempre els tindré en el record i dins el meu cor, ple d'afecte i agraïment per la seva il.limitada hospitalitat, bonhomia i generositat.

I això és el què queda i quedarà sempre amb mi, dins meu. Els records i sensacions de les nostres sortides: l'olor matinal dels boixos que voregen els camins, les embardissades per buscar i trobar aquell punt de vista enmig del bosc o les restes d'aquella antiga casa enrunada i mig perduda, la visió de les senzilles i meravelloses ermites i esglesioles romàniques que esquitxen el terrer garrotxí, la frescor de les gorgues de les rieres, la primerenca florida de l'herba fetgera, la florida de les llampoines (també dites peònies) al Pla de la Bateria, l'observació de les corones de rei i l'orella d'os als roquissers de la Lleixa Closa o del coll de Pollastric, la llum de la carena, els contrallums de les valls, el relleu orogràfic de les primeres i les últimes hores del dia,…

La gent va marxant, les valls i les muntanyes es van buidant… però el paisatge sempre hi será i no és ni serà un paisatge mort i sense vida. Sempre el veuré amb els ulls, la mirada i el sentiment d'en Mel, buscant la llum exacta i precisa, recordant i estimant la gent que li ha donat i li dóna sentit amb el seu feinejar anònim i silenciós. I així m'ho va empeltar al poc de temps de conèixer-nos, quan em va dedicar el llibre "Caminant per l'Alta Garrotxa", on hi apareixen unes magnifiques fotos seves en blanc-i-negre. La dedicatòria i agraïment d'en Mel, del dia 15 de març de 2004, diu així: "Amic Joan. És una forma d'agrair-te el teu caminar, que em fas possible fer alguns trams d'aquesta terra que sol no me'n veuria amb cor. Espero que continuïs estimant aquest terrer i no t'oblidis mai de la gent que li ha donat sentit". Així serà i així ho faré sempre Mel, trobant-te molt i molt a faltar...

El dilluns a la tarda tornava amb el cotxe cap a les terres baixes de l'Empordà amb el bon amic i gran pintor Lluís Roura. Veníem, després del funeral d'Olot, del cementiri de Riudaura, on s'acabava de donar sepultura a en Mel, on reposarà per sempre al costat de la seva estimada mare. Quan passàvem pels volts d'Olot i Castellfollit, mirant cap al nord, es veia la inconfusible silueta del majestuós puig de Bassegoda. Moltes vegades, amb en Mel, havíem pensat i dit de fer la foto, al captard i des de la Vall de Riu, del puig de Bassegoda. Una foto agafant el to rogenc que la posta de sol dóna a les roques cimeres de la carismàtica muntanya. I aquell captard de dilluns, precisament, en aquell moment tan sensible i especial, se'm va presentar aquella imatge davant dels meus ulls. En Lluís em va dir: "Mira, com es veu el Bassegoda…". Jo, simbòlicament, vaig veure i trobar a en Mel allà dalt, com acomadiant-se de nosaltres. I un altre símbol: en Mel no ha estat a temps de pujar per última vegada dalt del puig de Bassegoda ni jo d'acompanyar-li,

com més d'una vegada havíem comentat…

Però no són símbols només, són sensacions, conviccions i sentiments ben reals. Contemplant i sentint aquell instant etern, els ulls se'm van entelar i unes llàgrimes em van relliscar galtes avall i em van caure a la falda. Les llàgrimes i els plors que han emergit de mi aquests darrers dies i setmanes…

En aquell moment, i ara, però, vaig sentir i sento una gran pau, serenor i convicció interior: en Mel estarà sempre amb tots nosaltres, amb tots aquells que l'hem conegut i estimat. Jo sento i expresso aquesta visió íntima i personal, un petit retrat d'aquest gran homenot de la Garrotxa, com se l'havia anomenat més d'una vegada. Cadascú ho sent i ho podria expressar segons els seus records, vivències i instants compartits amb ell.

En Mel sempre és i serà als amables i panoràmics cims, a les bucòliques i íntimes valls i als pregons i feréstecs engorjats d'aquestes muntanyes tan properes i familiars. Els seus llocs predilectes eren Sant Valentí de Salarsa, la Vall de Sant Aniol d'Aguja, la Vall de Riu, les Basses de Monars, la Vall d'Hortmoier, el puig de Sant Marc, la Vall d'Escales i el Maranyó i els voltants de Beget però estarà en tots els racons de la seva i nostra estimada Alta Garrotxa… De la Muga al Fluvià, del coll de la Boixeda a la Mare de Déu del Mont, de Ribelles a la Vall del Bac, del Talló a la Calma, dels Treus a Talaixà, del Martanyà a Santa Bàrbara de Pruneres, del coll de Vernadell al roc del Tabal, del Montpetit a Lliurona, de Sant Grau d'Entreperes a Maians, de Monars al pic de les Bruixes, de la Menera a Albanyà, de Resclusanys a Sant Miquel de Coma de Roure, de la Suca a la bauma de les Catisques, del Comanegra a la cova del Bisbe, de Sant Andreu de Gitarriu a la Mare de Déu de les Agulles, de can Llebre a Sadernes, del Montmajor a Sant Bartomeu de Pincaró, del Montfalgars a l'estret de Bodelquer, de Bassegoda al Ferran, de la bauma d'en Ranella al coll de Malrem, del pont del Llierca a les Canals, de la serra Llarga de Monars a la bauma del Corneta, de Roca Roja a l'Escaladuix… Tot està i restarà impregnat per sempre de la seva manera de veure, de fer i de ser.

Moltes gràcies per tot Mel, fins sempre i a reveure estimat amic!

Autor: Joan Carreres
GN

https://gironanoticies.com/noticia/23921-record-a-josep-maria-melcio-mossen-mel-a-reveure-mel.htm